

Björkens visa

GUSTAF RAAB

Andante

1. Vid den kla - ra rand av en blom-mig strand sjöng en
björk i-bland si-na grö -na vi - sor, och jag hör -de då i hans
gren där -på, och så sjöng han en gång så:

2. Ack, jag vet, jag vet
mången hemlighet,
mången flicka grät
under mina grenar.
Mången gosse såg
här så varm i håg
på den blåa vikens våg.

5. Nästa afton sken
månen på min gren.
Så kom åter en
och så kom den andra.
Tyst liksom en hamn,
sökte vännens namn
i min trogna vita famn.

3. Klara månen sken
på min gröna gren,
och så var det en
som skar namn i barken,
och det var blott ett
och han kysste det,
det har ingen, ingen sett.

6. Sedan hände så
att de båda två
togo miste då
och ej kysste — trädet.
Lilla vän, hur lätt
händer icke det?
Det har ingen, ingen sett.

4. Nästa kväll så kom
där en flicka som
såg sig ofta om
och skrev namn i barken,
och det var blott ett
och hon kysste det,
det har ingen, ingen sett.

7. Och min vita stam
stod helt allvarsam
och så smög det fram
vad de båda skrivit,
och de märkte nog
vad som stod i skog
och jag såg därpå och log.

8. Men där for ett sken
över löv och gren
och ett sus där ven
över blad och toppar,
och en stjärnas tår
föll i vindens spår
ned på jordens korta vår.

Zacharias Topelius